

" হে প্ৰিয় সন্তানসকল- মনমনাভৰ ৰূপী ইনজেক্সন (বেজী) সকলো দুখৰ বেমাৰৰ পৰা মুক্ত কৰে, দেহি-অভিমানী হোৱা তেতিয়া পবিত্ৰতা-সুখ-শান্তিৰ বৰ্ষা লাভ কৰিব।

প্ৰশ্ন:- পিতাৰ কোনটো মহিমাৰ প্ৰেকটিকল টেষ্ট (অনুভৱ) তোমালোক সন্তানসকলে কৰিছা?

উত্তৰ:- পিতাৰ মহিমাত গোৱা হয়-কিমান মীঠা,কিমান মৰমৰ শিৱ ভোলা ভগৱান...ইয়াৰ প্ৰেকটিকেল টেষ্ট তোমালোক সন্তান সকলে কৰিছা। তুমি অনুভৱ কৰি কোৱা মীঠা বাবা আমাক কিমান মীঠা বনায় আছা। পিতা নিজৰ প্ৰিয় সন্তানসকলক আশীৰ্বাদো কৰে- সন্তানসকল, সদায় জীয়াই থাকা। অতি মৰমৰ পিতাৰ হলা তেন্তে তেওঁৰ দৰে মিঠা ফুল হোৱা।

গীত : ধীৰজ ধৰ মনুবা

ওম্: শান্তি। মনুষ্যৰ যেতিয়া বেমাৰ হয় তেতিয়া চাৰ্জনে ধৈৰ্য্য দিয়ে ভাল হবলৈ। সেইটো দৈহিক বেমাৰ হয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে এওঁ হৈছে ৰুহানী চাৰ্জন। আত্মাৰহে বেমাৰ লাগি আছে, সেইবাবে আত্মাক জ্ঞানৰ ইনজেক্টচন দি আছে। আত্মাক জ্ঞানৰ ইনজেক্টচন দিয়ে, শৰীৰটোক নিদিয়। কোনো বেজী বা দৰৱ আদি নাই। সেই এটা ইনজেক্টচনে যথেষ্ট হয়। কোনটো ইনজেক্টচন? মনমনাভৰ, অশৰীৰি ভৱ - এইটোয়ে ইনজেক্টচন হয়। দেহী অভিমানী হৈ থাকিলে পবিত্ৰতা- সুখ- শান্তিৰ বৰ্ষা জমা হৈ থাকিব। যিমান দেহী অভিমানী হয় বাবাক স্মৰণ কৰি থাকিবা, সিমানে বৰ্ষা জমা হৈ থাকিব। সন্তানসকলে জানা যে আধা কল্পৰ দূখ দূৰ কৰোঁতাজন আহি আছে। হৰ হৰ মহাদেৱ কয়। এতিয়া সেই মহাদেৱ নাই, দূখটো বাবাই দূৰ কৰিব। দূৰ কৰি সুখ দিবলৈ বাবা আছে। সন্তানসকলে জানা যে সঁচাকৈ আধা কল্পৰ পৰা কিবা নহয় কিবা দূখ দেখি আহিছে। এতিয়া বেমাৰ বাঢ়ি গৈছে। পাচঁটা বিকাৰে বহুত দূখী কৰিছে, সেইবাবে বাবাই কয় এইয়া যি কল্পৰ পৰা খাতা আছে, সেইবোৰক এতিয়া ঠিক কৰক। বেপাৰী লোকে ১২ মাহৰ খাতা জমা আৰু লোকচানৰ ৰাখে নহয়। চাকৰি কৰা লোকে এই জমা কৰাটো নাজানে। উচ্চতকৈ উচ্চ বেপাৰটো মণি মুকুটৰ হয়। এইবোৰো হয় জ্ঞান ৰত্ন। বেপাৰী লোকে জানে যে আমাৰ উপাৰ্জন হৈছে নে? লোকচান হৈছে। কেতিয়াবা লোকচান কেতিয়াবা লাভ, এইটো চলি থাকে। বাবাই কৈছে যে তোমালোকৰ আধা কল্পৰ খাতা যি নাইকিয়া হৈ গৈছিল,এতিয়া আকৌ জমা কৰিব লাগিব। নাইকিয়াৰ পিনে কিয় গল? কাৰণ তোমালোক এতিয়া দেহ অভিমানী হৈ পৰিছা, মায়াৰ ৰাৱণে সকলোৰে খাতা লোকচান কৰি দিলে। মায়াৰ ৰাৱণে সকলোৰে খাতা লোকচান কৰি দিলে এই কাৰণে কংগাল হৈ পৰিল। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে কোৱা যে বাবা আপুনিটো সত্য কয়, সঁচাকৈ মায়াই বহুত ডাঙৰ লোকচান কৰিছে। লোকচান হওঁতে হওঁতে সকলো কটীৰ তুল্য হৈ গৈছে। এতিয়া সত্য পিতাই আমাক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ বনোৱাৰ মত দি আছে। যি শ্ৰীমতৰ পৰা আমি শ্ৰেষ্ঠ হৈছো আৰু আমাৰ আধা কল্পৰ বাবে জমা হৈ যায়। এইয়া এবাৰে খাতাত জমা হয়। বাবাই কয় ভাল ৰীতি খাতাত জমা কৰিব লাগিব। শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠৰ পদ পাবলৈ হলে দেহী অভিমানী হোৱা। বাবাক স্মৰণ কৰা। আত্মাইতো পতিত হৈ পৰিছে, সেইবাবে পাপ আত্মা, পুণ্য আত্মা বুলি কোৱা যায়। পাপী শৰীৰ বুলি কোৱা নাযায়। পাপ আত্মা মায়া ৰাৱণে বনায়। বাবাক যদি স্মৰণ নকৰা তেন্তে পুণ্য আত্মা কেনেকৈ হবা। অশুদ্ধ অহংকাৰ হৈছে এক নম্বৰ ভূত। মায়াই যে কিমান লোকচান কৰিছে। দুনিয়াত এই লাভ আৰু লোকচানৰ কথা কোনে নাজানে। এইয়া বাবায়ে কয়। শ্ৰীমত ভগবানুবাচ। ভগবান এজনে হয়,যেয়ে আহি ৰাজযোগ শিকায়। এই যোগ বহুত লাভৰ হয়। মনুষ্যক ওপৰলৈ উঠায় দিয়ে। কেৱল এটা কথাত নিশ্চয়তা থাকিব লাগে আৰু এজন বাবাক স্মৰণ কৰি থাকিব লাগ, বহু। এইটোও জানা যে ধৈৰ্য্য ৰাখিব লাগিব। সঁচাকৈ আমাৰ ভাগ্য জাগিছে। বাবাই আমাক পাৰ লৈ যাব। ইয়াক বেশ্যালয়ৰ পৰা শিৱালয় লৈ যাবলৈ বাবা আহিছে। নাওঁৰীয়া এজনেই। পতিত পাৱন জনই নাওঁৰীয়া। সাৱধানৰে সাতুৰাজন যি জন হয় তেওঁ বহুত যুক্তিৰে সাতুৰে। সহজ ৰীতিৰে সাতুৰাৰ নিয়ম শিকায়। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে বাবাই আমাক কিমান সহজে কলিযুগী পাৰৰ পৰা সত্যযুগী পাৰলৈ লৈ গৈ আছে, বুদ্ধিযোগ অথবা স্মৰণৰ দ্বাৰা। এওঁ আত্মাৰ লগত কথাপাতি আছে। বাবাই আহি আত্মাবোৰৰ জ্যোতি জগায় দিয়ে। সেইবোৰক শমাও (চাকি) কোৱা যায়। জ্যোতি স্বৰূপ বুলিও কোৱা যায়। মনুষ্য মৃত্যু হলে চাকি জলাই ৰাখে। তাত ঘৃত ঢালি থাকে। তোমালোকক জ্ঞান ঘৃত আধা কল্পৰ পৰা কতো নোপোৱা কাৰণে সকলোৰে চাকি প্ৰায় যেনেকৈ নুমাই গৈছে। বাকী অলপহে গৈ আছে। এই সময় ঘোৰ অহংকাৰ হয়। সত্যযুগত অতি প্ৰকাশ। এতিয়া আকৌ তোমালোক আত্মা সকলৰ দ্বীপ জলি আছে। লগতে জ্ঞানৰ তৃতীয় নেত্ৰ তোমালোকে পাইছা। পত্ৰবোৰতো লিখে যে মিঠা মিঠা মৰমীয়াল অতি পুৰনি সন্তানসকল..... বাবাও বহুত মিঠা হয়, ন। তোমালোকক প্ৰেক্টিকেলত এই অনুভৱ আহে যে বাবা কিমান মীঠা, কিমান মৰমীয়াল হয়। আমাক কিমান যে মিঠা বনায়। এইটো তুমি জানা যে - আমি কিমান মিঠা, কিমান মিঠা আছিলো। তাৰপিচত আমিye পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হওঁ তেন্তে নিজকে

পূজো। আমিযে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ অথবা সূৰ্যবংশী আছিলো। তাৰপিচত আমিযে চন্দ্ৰবংশী বনিলো। আকৌ এতিয়া সূৰ্যবংশী হৈছা অৰ্থাৎ লাভলৈ যোৱা, এইবাবে বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু পঢ়িব লাগে। এয়া বহুত আচৰিত ধৰণৰ কথা হয়। গীত গোৱা হৈছে যে জনকক চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি পোৱা হৈছিল। আমাকো জনকৰ দৰে জ্ঞান লাগে। তোমালোক সকলোটা জনক হোৱা,ন। ঘৰৰ মালিক হয় ন। কোনোবা জন বহুত ধনৱান, কোনোবা জন কম। জনকটো হোৱা ন। দুখীয়া জনেও নিজকে ঘৰৰ মালিক বুলি ভাবে। তেন্তে তোমালোক সকলোৱে নিজক জনক বুলি ভাৱ। চেকেণ্ডত জীৱন মুক্তি পোৱা যায়। দুখীয়া নিবাসী বুলি বাবাক কোৱা হয়, কাৰণ সকলোতকৈ দুখীয়া ভাৰতবাসী হৈ পৰিছে। এতিয়াটো তোমালোক একেবাৰে দুখীয়া হব লাগিব। এই দেহটোকো নিজৰ বুলি নাভাবিবা। এটা কাহিনী আছে - কলে, লাঠীও উঠাব নালাগে। বাবাই কয় মুখ্য হৈছে দেহ অহংকাৰ। সেইটোক পাহৰি যোৱা। এজন বাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটো তোমালোকে সকলোৱে জানা যে মই আত্মা হওঁ, এইটো শৰীৰ হয়। এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ লওঁ। পুনৰ্জন্মক সকলোৱে মানে। নিশ্চিত ভাৱে যিটো যুগত থাকিবা তাতে পুনৰ্জন্ম পাব। চৌবাশী জন্ম হয় ন। এইটো চক্ৰ হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ পৰাই আদি আৰম্ভ হয়। তাৰ পিচত তললৈ আহ। এইয়া স্বদৰ্শন হল। তৃতীয় নেত্ৰও তোমালোকে পাইছা। যিমানেই বাবাক স্মৰণ কৰিবা, সিমানেই উচ্চ পদ পাব। জীৱন মুক্তিটো সকলোৱেই পায়। প্ৰথমতে মুক্তিলৈ যাব লাগিব। তুমিও প্ৰথমতে মুক্তি পোৱা আৰু তাৰপিচত জীৱন মুক্তি পোৱা। স্বৰ্গত প্ৰথমে দেৱী দেৱতাৰ ধৰ্মাৱলম্বী লোক আহিব,যি ধৰ্ম এতিয়া প্ৰায় লুপ্ত হৈ গল।

এতিয়া বাবাই আশীৰ্বাদ কৰে - মিঠা মিঠা সন্তানসকল, সদায় শান্তি ভৱ। চিৰঞ্জীৱী ভৱ অৰ্থাৎ বহুত জন্ম জীয়াই থাকা। আশীৰ্বাদতো বাবাৰ পৰা পোৱা যায়। তথাপিও প্ৰত্যেকে নিজৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব যে আমি কেনেকৈ চিৰঞ্জীৱী হম। বাবাক স্মৰণ কৰাৰ কাৰণে তুমি চিৰঞ্জীৱী হব ধৰিছা। এই আশীৰ্বাদ বাবাই কৰে। ব্ৰাহ্মণ সকলেও কয় আয়ুস্মান ভৱ। বাবায়ো কয় - সদায় জীয়াই থাকা সন্তানসকল। তোমালোকেও বুজিব পাৰিছা যে তোমালোক চিৰঞ্জীৱী হয় গৈছা। আধা কল্পৰ বাবে আমাক কালে খাব নোৱাৰে। সত্যযুগত মৃত্যু শব্দটো নাছিল। ইয়াতটো মনুষ্যই মৰিবলৈ ভয় খায়। তোমালোকেতো পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা মৰিবৰ বাবে। শৰীৰ এৰি আমি আমাৰ বাবাৰ ওচৰত যাম গৈ, স্বৰ্গবাসী হবলৈ। নিৰ্বাণধাম যাবৰ বাবে কেৱল পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকা,সন্যাসীয়ে এইবোৰ কৰিব নোৱাৰে। তেওঁলোকে নিজেও মুক্তি নাপায় আৰু আনকো মুক্তি দিব নোৱাৰে।

তোমালোকে জানা যে আমি বাবাক স্মৰণ কৰি শৰীৰ ত্যাগ কৰিম। কোনোবাই কয় - বাবা, আমি সোনকালে যাম। কেতিয়া বিনাশ হব? তোমালোকে এনেকৈ নকবা- আমি কেতিয়া যাম! এইটো বাবাক সোধা মানে বাবা আপুনি উভতি কেতিয়া যাব! এইটো হিচাপ হৈ যায়। তুমি শিৱবাবাৰ ওচৰত বহি আছা। তুমি ঈশ্বৰীয় সন্তান। তোমাৰে স্মৰণীকা আছে। সকলোতকৈ মৰমৰ বাবাৰ সন্তান হৈছা, তেন্তে তুমিও বাবাৰ নিচিনা বহুত মিঠা, বহুত মৰমীয়াল হব লাগিব আৰু সকলোকে বনাবও লাগিব। সময়ো লাগিব অলপ। কিছুমানে বহুত তীক্ষ্ণ দৌৰ লগায় আৰু কিছুমানে কমকৈ। কল্পৰ আগৰ দৰে কৈছিল এই সময়ৰ লৈকে আমুকাই ইমান আগবাঢ়ি ফুল হৈছে। ইমান কলি হৈ গৈছে। কোনোবাটো কলি হৈ, কলিৰ পৰা ফুল হৈছে, তাৰপিচত কাইট হৈ পৰে। মায়াৰ ধুমুহা আহিলে কলি বা ফুল একো নাবাচে। ডাঙৰ কাইট হৈ পৰে। বহুত অৱলা নাৰীৰ ওপৰত অত্যাচাৰ হবলৈ আৰম্ভ হৈ পৰে। বন্ধন আহি পৰে। বহুত লোকচান হৈ যায়। বৃন্দাবনৰ কথা - ভিতৰত নৃত্য হৈ থাকে....হয় এইটো জ্ঞানৰ নৃত্যৰ কথা। তোমালোক সন্তানসকল কৰ কৰ পৰা আহা জ্ঞানৰ নৃত্য শিকিবলৈ। তেতিয়া বাবাই কয় ডাৱৰ সেইবোৰে যিবোৰে ৰিফ্ৰেচ (সতেজ) হৈ জ্ঞানৰ নৃত্য কৰে। বাবাই কয় বাকী অলপ দিন আছে। এয়াটো বহুত ভাল সময়। যিমান সময় থাকে সিমানেই ভাল। আমাৰ অৱস্থা পক্কা হৈ যাব। বাবাই ৰত্ন দি আহিছে নহয় জানো। এতিয়াটো অৰ্জুন বহুত কেঁচা। সকলোৰে জমা নহয়। বহুত ডাঙৰ ৰাজধানী স্থাপন হবলৈ আছে। এয়া তুমিয়ো জানা যে আমি বাবাক স্মৰণ কৰিলেহে ৰাজধানী স্থাপন কৰা হয়। বাবা আৰু খাজনা স্মৰণ থাকে। স্মৰণৰ দ্বাৰা আমি স্বৰাজ্য স্থাপন কৰো। স্ব আত্মাৰ এতিয়া ৰাজ্যত্ব নাই। এতিয়া আমিযে ৰজাৰ ৰজা হম। এই নিচা আত্মাৰ থাকে। আত্মাই এই অংগৰ দ্বাৰা বৰ্ণনা কৰে। আত্মাৰহে এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান থাকে। বীজ আৰু বৃক্ষক চিনি পাইছা। বাবাই কয় তুমি কল্পৰ আগতেও আছিল, এতিয়া আছা আকৌ কল্পৰ পিচতো থাকিবা। গোটেই কল্প বৃক্ষক জানি গৈছা। প্ৰথমে পিতাৰ চিনাকী দিব লাগে। এওঁ সকলো আত্মাৰ নিৰাকাৰী পিতা হয়। প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণৰ ৰচনা কৰে। শূদ্ৰ বৰ্ণক ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ বনায়। এইয়াতো সকলোতকৈ উচ্চ বংশ। ব্ৰাহ্মণৰ পৰা দেৱতা তাৰপিচত ক্ষত্ৰিয়, তাৰ পিচত ইচলামী, তাৰপিচত বৌদ্ধ আদি সকলো ওলায়। এওঁ হয় গ্ৰেট গ্ৰেট গ্ৰেণ্ডফাডাৰ, দৈহিক (জিস্মানী) পিতা উচ্চতকৈ উচ্চ ব্ৰহ্মা। আত্মিক পিতা শিৱবাবা। মূলবতন, সূক্ষ্মবতন আৰু স্থূলবতন। ব্ৰহ্মা দ্বাৰা এই ব্ৰাহ্মণবোৰ জন্ম হৈছে। তাৰপিচত এই দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হৈছে। চমুকৈ সকলো বুদ্ধিত আছে।

শৰীৰ নিৰ্বাহো কৰিব লাগিব কাৰণ তুমি কৰ্মযোগী হোৱা। চাকৰি আদি ব্যাপাৰ কৰিবলৈ তোমালোকক ৮ ঘণ্টা আহৰি দিয়া হৈছে। সেয়াতো কৰিবই লাগিব। চৰকাৰি চাকৰি ৮ ঘণ্টা কৰিবই লাগিব। গভৰ্ণমেণ্টৰো মুখ্য ন্যায্যধীশ থাকে। কিন্তু তেওঁলোকে সম্পূৰ্ণ জজমেন্ট নিদিয়ৈ। এইয়া পাণ্ডৱ গভৰ্ণমেণ্টও হয়, তেন্তে ধৰ্মৰাজো আছে। সন্তানসকলক বুজায় যে যদি ভাল ৰীতি নীতিত বাবাৰ সেৱাত নকৰা, দেহী অভিমানী নোহোৱা আৰু উল্টা কাম কৰা তেন্তে বহুত শান্তি পাবা। এইয়া উচ্চতম গভৰ্ণমেণ্ট হয়, উচ্চতম ন্যায্যধীশো আছে। কিবা অৱজ্ঞা হলে আকৌ ধৰ্মৰাজৰ বৈঠক বহিব পাৰে। বিশেষ তোমালোক সন্তানসকলৰ বাবে। যিয়ে যেনেকুৱা কৰ্ম কৰে তেনেকুৱা ফল পাবা। এইয়া হল ৰহনী গভৰ্ণমেণ্ট। আত্মায়ে শান্তি পায়। ইয়াত স্থল শান্তি পায়। সেয়া হল গুপ্ত শান্তি, গৰ্ভৰ ভিতৰত শান্তি পায়। তাৰপিচত কোৱা আমাক বাহিৰত ওলাওক। কিন্তু জেল ৱৰ্ড হলে আধা-কল্প হবৈয়ে লাগিব। তাৰ পিছত আধা-কল্প তুমি গৰ্ভ মহলত থাকা। বাবাকে কয় তোমালোক সন্তানসকলৰ মই কিমান সেৱা কৰো, এই পতিত দুনিয়াত (পৃথিৱী), পতিত শৰীৰত আহি। ময়ো ইয়াতেই আহিব লাগিব, যাৰ নাম ব্ৰহ্মা ৰখা হৈছে। ব্ৰহ্মা-সৰস্তীয়ে শ্ৰী নাৰায়ন আৰু শ্ৰী লক্ষ্মী হয়, তত্ৰম তেওঁলোকৰ সন্তানো একে হয়। তোমালোকে জানা আমি মাতা-পিতাৰ আসনত লাভ কৰিম। এজনে আনজনৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈ গৈ থাকে। প্ৰথমতে থকা সকল পুনৰ তললৈ আহি যায়। ইয়াত পুনৰ কোৱা হয় যে মায়াক জয় লাভ কৰিলে স্বৰ্গৰ মালিক হব পাৰিবা। পতিত মনুষ্যই স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব নোৱাৰে। বাবাকে কয় ড্ৰামাত কল্প কল্পত মোৰে পাৰ্ট আছে। তুমি জানা এতিয়া ড্ৰামা সম্পূৰ্ণ হৈছে। সত্যযুগৰ ইতিহাস-বুৰঞ্জী পুনৰাবৃত্তি হ'ব। আকৌ আমিযে দেৱী-দেৱতা হম। তুমি এই চক্ৰৰ বিষয়ে জানা। তোমাৰ ভাগ্য জাগি উঠিছে। জ্ঞান সূৰ্য্যয়ে তোমাৰ ভাগ্য জগায় আছে। ভাগ্যত সীমা বান্ধি দিয়ে-দেহি-অভিমনে। তুমি জানা পাঁচ হাজাৰ বছৰৰ এই কথা হয়।

মূল কথাটো বাবাই বুজায় - দেহী অভিমানী হৈ থকা। বুজাব লাগিব যে ভগবানটো এজনে, যাক ভক্তসকলে স্মৰণ কৰে। ভক্তই ভগবান হয় যদি তেন্তে কাক স্মৰণ কৰিব। ভক্ত অথবা সাধুৱে ভগবানৰ সাধনা কৰে। কোৱা যায় যে জ্যোতি জ্যোতিত মিলি যায়। কিন্তু নিৰ্বানধামৰ মালিকটো লাগে ন। এনেকুৱা নহয় যে ব্ৰহ্মাই ভগবান হয়। ভগবানে কয়- তোমালোকৰ এইয়া ভ্ৰম। মইটো ব্ৰহ্মাত থকা এটা তৰা। যেনেকে আত্মাৰ ৮৪ জন্মৰ অবিনাশী পাৰ্ট থাকে, এইয়া কেতিয়াও বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। এনেকৈ বাবাই কয় মই আত্মাও এই ড্ৰামাৰ বন্ধনত আছে। এইয়া আকৌ একেদৰে পুণৰাবৃত্তি হ'ব। ভাল বাৰ।

অতি মৰমৰ মধুৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকললৈ মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক প্ৰণাম।

ধাৰণা কাৰনে মুখ্য সাৰ:

- ১। অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দান কৰি প্ৰকৃত ব্যাপ্যৰী হ'ব লাগিব। প্ৰকৃত ব্যাপাৰ কৰিব লাগিব
- ২। দেহী অভিমানী হ'বৰ বাবে কষ্ট কৰিব লাগিব। জ্ঞান নৃত্য শিকিব আৰু শিকাব লাগিব।

বৰদান: কৰনকৰাবনহাৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা বিঘ্নৰ বীজক সমাপ্ত কৰা সমৰ্থ আত্মা ভৱ:-

সকলো প্ৰকাৰৰ বিঘ্নৰ বীজ দুইটা শব্দত ১। অভিমান আৰু ২। অপমান। সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত কেতিয়াবা অভিমান আহে যে মই এইটো কৰিলো, মইয়ে কৰিব পাৰো... বা তেন্তে মোক আগত কিয় ৰখা নাই, মোক কিয় এইটো কোৱা হৈছিল, এইয়া মোৰ অপমান হৈছে। এই ভাৱনা ভিন ভিন বিঘ্নৰ ৰূপত আহে। যেতিয়া ভগৱানৰ সহায়ক হয়, কৰনকৰাবনহাৰ পিতা আছে তেন্তে অভিমান কৰ পৰা আহিব, অপমান কৰ পৰা হল? সেইবাবে যুগ্ম ৰূপৰ স্মৃতিৰ দ্বাৰা সমৰ্থ আত্মা হোৱা তেতিয়া বিঘ্নৰ বীজ চিৰ দিনৰ বাবে সমাপ্ত হৈ যাব।

শ্লোগান: জ্ঞান স্বৰূপ হ'ব বিচৰা যদি বাবা আৰু পঢ়াত সমান মৰম হওঁক।